

د افغانانو تاریخ، د دولتونو سیاست او د پښتني ټولني ارزښتونه

(لومړۍ برخه)

سریزه :

افغانستان د خپل ستراتیژیک موقعیت له امله تل د نړیوال سیاست د لیوالتیا مرکز ګرځیدلی دی. په آسیا کې د افغانستان جیوستراتیژیک موقعیت د فارس او عربو خلیج، مرکزي آسیا، چین او د هند نیمې وچې ترمنځ د سیمه یزو او نړیوال زبرځواکونو لپاره ځبست ډیر مهم لامل دی چې دوی په خپلو کولونیالستي، امپریالستي یرغلګر و تورو پلانو کې په بیلا بیلو نومونو د نړۍ ډیره ارزښتناکه سیمه افغانستان ته ځای ورکوي. نړیوال یرغلګر زبرځواکونه افغانستان ته د آسیا د نیواک، زبیشاک او بنکیلاک دکلی په څیر ګوري.

په نولسمه پېړۍ کې انګرېزان، په شلمه پېړۍ کې شوروي اتحاد یواځیني زبرځواکونه نه وو، چې دوی په افغانستان کې خونړي ټپونه درلودل او دوی مجبور کړل شول خپل تور پلانونه مخکې ترهغې چې افغانستان کولوني کړي یا کمونیستي ایډیالوژۍ په کې خپره کړي ټول کړل. د افغانستان ورستي حکومتونه د یرغلګرو زبرځواکو او سیمه یزو ځواکونو له خوا راوستل شوي دي، بیا دغه حکومتونه د بنکیلاګرو، زبیشاکګرو، یرغلګرو او د ګاونډیو هیوادو د شومو پلانو په ګټه او دخپل ولس د ملي ګټو په وړاندې سمبال شوي دي. لاسپوڅي ګوډاګي حکومتونه د افغان ولس غوښتنې، ملي تاریخ، ملي اراده، ملي ویاړونه او اتلوي، بشري بنسټیزه حقوق، ملي ارزښتونه، ملي دودونه، کولتوري ملي میراث، ملي هویت، مذهبي هویت ته د افغانستان ملي خپلواکي عالي احساس ته هېڅ درناوي او پام نه دی کړي. ډیرغلګرو په لاس جوړ شوي حکومتونو د افغانستان په خونړي تاریخ کې برخلیک ټاکونکي اونه بښونکي تاریخي، سیاسي تیروتنې کړي دي.

تجربو بنودلي چې د سیاست په ډګر کې د یوې ملکې ټولني د بری راز په انقلابونو کې نه، بلکې په ریفورمونو او په پرلپسې ډول ټولیزو بدلونو کې نغښتي دی.

افغانان دوه ډوله ملکې ټولني پیژني، یوه مدرنه ملکې ټولنه چې فعالیت نن ډیر محدود دی، افغاني ملکې مدني ټولنه په ورستیو ډیرشو کلونو کې بلکل لمنځه تللي ده. بله دودیزه ټولنه چې ډیر اوږد تاریخ، خورا شتمن کولتور او ژوري ریښې په افغان ولس کې لري. دغه دوهمه ټولنه د افغاني ټولني د تاریخ په اوږدو کې یو شمیر بشري اصول او ځانګړي انساني، ټولنیز نورمونه او ارزښتونه وده ورکړي، دغه ټولیز نورمونه او ارزښتونه نن د افغانستان په کلیوالي او ښاري ټولنه کې شتون لري. پښتونوالي یا افغانیت د افغاني ټولني ولسواکي، د وینا خپلواکي، د ولسیز ځواک ګرانتي او د افغانانو ملي وحدت سمبول ګرځیدلي ده.

د افغانستان دوه پر دريو برخې خلک قبايلي دودیزه ژوند لري، له همدې امله افغانستان یوه قبايلي دودیزه ټولنه ده. قبايلو د افغانستان په دولتونو کې یوه قبايلي دودیزه ټولنه رامنځ ته کړي ده. دا حتمي نه ده چې دغه دوه برخې خلک د هوسا ټولنیز ژوند او ټولنیز پرمختګ او مدرنیزم سره مخالفت لري.

په دغه لیکنه کې په لاندې ټکو باندې لږ څه رڼا اچولکيږي. د افغانانو لرغوني تاریخ، د دولتونو سیاست او په څه ډول په ورستیو څولسیزو کې د حکومتونو او افغان ولس ترمنځ بنسټیزه و اټن رامنځته شوي. ولي د کابل څخه د سیاسي دولتي اداري نظام یا د سیاسي سیستم ریفورمونه ټول افغانستان ته او په خاصه توګه تر قبايلي ټولني پوري نه رسیږي. ولي افغان حکومتونه قبايلي افغانستان ته قبايلي ارزښتونه ته په یوه مدني دودیزه ټولنه کې سم فکر نه کوي. ولي افغان دولتونه افغانان یې په قبیلویت کې له پامه غورځولي. ولي قبايلي دودیزه ټولنه ډیر لږ باور پر افغان دولتونو باندې لري او د افغان قبايلو غیرګون دولتونو پر وړاندې په څه ډول دی.

۱. دافغانواتاریخ یواځې د نړۍ ډیرغلګرو امپراتورپو د ماتولوتاریخ نه دی

افغانانو نه یواځې خپله په سیمه کې ځواکمني باثباته امپراتوري رامنځته کړي، بلکې دوی هم د نړۍ سیاسي، اقتصادي، پوځي جګړیزو تجربو، تاریخي پېښو او د نړۍ د برسیرونو تاریخ ډیر څپرکي لیکلي دي. غرنی افغانستان د نړۍ د لرغوني تاریخي یو ستر سر خلاصې په زړه پوري تاریخي موزیم دی، لکه اراخوزیا (کندهار او کویټه) بلخ، باختر، هري واه، غور، غزني، پکتسیا، بامیان، زابلستان، سیستان، هیرمند، ټکسیله، بگرام او د کابل، ننگرهار، پېښور د ګندهارا لرغوني کولتوري څانګې.

لرغونپوهانو د افغانستان په سمنګان کې د هزار سم په سمڅو کې تر تاریخ د مخه د مدنیت آثار موندلي. د ۲۰۰۰۰ څخه تر ۵۰۰۰۰ کلونو پوري د مسیحیت څخه مخکې په افغانستان کې د ډبرو پیر ټکنالوجی وسایل را برسیږه شوي

دي. د هندوکش په غرونو کې د واينو او بټو داسې ټوټې يا نمونې موندل شوي دي چې دا ثابتوي افغانستان په نړۍ کې لومړنۍ سيمه د څارويو او شنه واينو لپاره وه.

د ۲۰۰۰ څخه تر ۳۰۰۰ کالونو د مسيحيت څخه مخکې په لومړۍ ځل مس يا ژر فلز په افغانستان کې وموندل شول. د افغانستان لومړني پلازمېنه د ننني لوی کندهار ښار ته نږدې د موندیګک په سيمه کې د نړۍ لومړني ښارگوټي بنسټ کېښودل شو. د موندیګک ښار اقتصادي بنسټ پر کرهنه، غنمو، اوريشو، ميرو او اوزو باندې ولاړ وو. د مندېګک ښار د اريايي ولسونو د يو ولايت پلازمېنه وو. افغانستان له هغه مهاله دنړۍ د کلتورنو ترمنځ د کولتورنو په څلور لاره کې پروت هيواد دی.

د افغانستان ښارونه د لرغونو زمانو څخه د ورېښمينو لارو د سوداګريو مرکزونه وو. همال په دغه ښارونو کې اقتصادي، ټولنيزو او د نويو شيانو تمايلات مخ پر وده وو. افغانستان ته بهرني اقتصادي او کلتوري توکي په مسلسل ډول راتلل. افغاني کليوالي سيمي له بهرنيو اغيزو سره بيا ترننه خپل زورځواکمن پښتني احساس، ټولنيز قبایلي ارزښتونه او ټولنيز نظم او سيستم ساتلي دي.

د ۱۵۰۰ څخه تر ۲۰۰۰ کالونو د مسيحيت څخه مخکې په افغانستان کې اريايي کوچي قومو او ولسونو شتون درلود. دوی د خپل هيواد نوم اريانا کيښود.

د ۴۸۶ څخه تر ۵۲۲ کالونو کې په لومړۍ ځل د ايران ستر داريوش د افغانستان ډيرې برخې، لکه هرات، بلخ، د کندهارا ستر او ځلانده کلتوري سيمي کابل، ننگرهار او پېښور، غزني، سيستان، گوټه او کندهار دخپلې امپراتوري تر اغيزې لاندې راوستي. په دغو سيمو کې په مسلسل ډول د داريوش په وړاندې ولسي پاڅونونه او ډيرې سختې خوږې جګړې پيل شوې او بلاخره افغانانو دپارس د داريوش ستري امپراتورۍ ته د کندهار او گوټې په منځ کې سخته ماته ورکړه.

له ۳۲۶ څخه تر ۳۲۹ کالونو د مسيحيت څخه مخکې کله چې افغانستان پر پارس امپراتورۍ باندې بری وموند، بيا مقدوني سترسکندر له ۳۲۳ څخه تر ۳۵۶ کالونو د مسيحيت څخه مخکې افغانستان اشغال کړو. ده هڅه وکړه چې خلک تر خپلې ولکې لاندې راولي، سکندر هم د افغانانو ولسي پرلپسې سر سختو پاڅونو په ترڅ کې مات شو. د مسيحيت څخه ۵۰ کاله ورسته د کنشکاه پادشاه په مشرې د کوشانيانو سلسله رامنځته شوه او ورسره د افغانانو د کندهارا ستر کلتور د خپل ځلانده شتمني لورې کچې ته ورسیده.

د مسيحيت څخه ۵۵۰ کاله ورسته پارسيانو بيا د افغانستان ځيني برخې لاندې کړو. افغان تاريخ ته په کتوسره له ۵۵۰ کاله د مسيحيت څخه را په دېخوا د ايرانيانو يرغلګري جګړې او د افغانانو دفاعي جګړې، بيا په ۱۷۹۵ او په ۱۸۳۲، ۱۸۳۳ کالونو کې د ايرانيانو له خوا د افغانستان خراسان ولايت ونيول. په ۱۸۰۵ کال کې د افغانانو سرسخته مقاومت د ايرانيانو په وړاندې د هرات له ښار څخه په ميرانه دفاع کول. د جګړو تاريخ دا ښيي چې د افغانستان په لوديديځ کې ګاونډي هيواد زموږ سره ترننه ژوره سياسي، تاريخي، جغرافيايي، مذهبي او کلتوري دښمنۍ لري.

په ۱۸۳۴ کال کې د افغانستان په سهيل کې سيکانو دافغانستان ښار پېښور لاندې کړو، افغانانو د وزير اکبر خان په مشرې سيکانو ته په جمرود کې دجنرال هري سنگ دووژل سره سم سخته ماته ورکړه. افغانستان په ورستيو سلو کالونو کې پنځه ځله د نړيوالو زبرځواکونو ډير غلونو سره مخامخ شوي دي. په نولسمه او شلمه پيړۍ کې افغانستان د بهرنيو زبرځواکونو هيوادو د لوی لوبې دلویو سټډيوم وګرځيدو. د ۱۸۳۸ څخه تر ۱۹۱۹ کالونو پورې افغانانو درې ځله د انګرېزانو له امپراتوري سره دفاعي او د خپلواکي دګټلو لپاره جګړې کړې دي. افغانستان د انګرېزي امپراتوري او د روس د تزارې امپراتوري د جګړو ډګر وګرځيد، افغانان يې په ډيره ظالمانه او ناروا توګه نه يواځې سره وويشل بلکې افغانستان خپل ستراتيژيک سيمي لکه پېښور، گوټه اوسمنډري لار يې په موقت ډول له لاسه ورکړې. د ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۹ کالونو کې افغانستان د سرې جګړې له امله د پخواني شوروي اتحاد له يرغل سره مخامخ شو. د دوهمې نړيوالې جګړې څخه ورسته د انګرېزانو او روسانو امپراتورېو جګړې په مرکزي آسيا کې دوام درلود، بيا ورسته دا جګړه د پخواني شوروي اتحاد سيال متحده ايالاتو له خوا پرمخ بيول کيده. د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر د وومې نېټې څخه را په دې خوا افغانستان د متحده ايالاتو او انګرېزي ځواکو له يرغل سره مخامخ دی. د زبرځواکو هيوادو يرغلګري جګړې د افغان ولس له سخت مقاومت سره مخامخ شوي دي. دا ظالمانه او د هر نړيوال قانون او نورم خلاف يرغلونه يې د چريکي جګړو له لارې ګټلې دي او يرغلګر ځواکونه يې له افغانستان څخه وتلو ته مجبور کړي دي.

په افغانستان کې ډيرو يرغلګرو پوځونو خپل مړه او ژوندي علایم پرېښي دي. لکه يونانيانو، عربو، منګوليانو، مغلو، هندوانو، سيکانو، ايرانيانو، انګرېزانو، د روسانو ورسا ترون غړي هيوادونه او د امريکايي ناتو ترون غړي هيوادونه چې شمير يې له څلوېښتو څخه ډير دي، په افغانستان کې همداوس فعال حضور لري. افغانان يوه بېسارې او بې کچه مينه له خپلواکي، له خپل برخليک ټاکنې او له خپل ملي وېښ کولتور سره لري، ځکه چې بهرنيانو څو ځله له دوی څخه دا لور ملي وياړونه ارزښتونه په زرو او ظلم سره اخيستلي دي.

د خپلواکي سره دغه ټينگه مينه او کلکه اراده د دې لامل هم شوي چې افغانان په خپلو قبيلو او قومونو کې ځانونه خپلواک احساس وي او قبيلويت ته مخه کړي تر هغه چې يو واحدواکمن ملت ته مخه کړي.

په نولسمه پيړۍ کې مسوول انگرېزي جگپوړيو پوځيانو، انگرېزي سياستپوهانو او ورسته انگرېزي تاريخپوهانو دا بې نه شوه تشرېح کولې، چې څنگه د سرکېنو پښتانو بې نظمه خپلواکي ډلې يواځې په توروسمبال د برتانيې نړيوال تجربه لرونکې، په وسلوسمبال، دنوم او بنان پوځونو فتوحات په ټپه ودروي. په ۱۸۴۲ کال افغانانو د افغان او انگليس لومړۍ جگړه کې انگرېزانو ته په نړيواله کچه بېساري ماته ورکړي. د انگرېزانو په سترگو کې دغه سر کښه خپلواک پښتانه ډير ژر په توريالي جنگياليو بدل شول، لکه دستر سکندر د زورور سرتيرو په شان ورته وليدل شول. انگرېزانو ته د ستر سکندر سرتيرو څخه ورسته د افغان اريايي ولس سرتيرو په لومړۍ ځل له شرمه ډکه ماته وکړه. د نړۍ په تاريخ کې د افغانانو بری لکه د جرمنيانو بری د روم پر امپراتوري باندې ستايل او لمنځل شوي دي.

په ۱۸۱۵ کال کې يو بل انگرېزي افغانپوه يا افغانستان پلټونکي بناغلي الفيسټون په خپل ستر استندرد اثر کې په نامه «د افغانانو سياسي او ټولنيز اورگانيزيشن» دې د کتاب په يو برخه کې د پښتونو په اړه داسې ليکي. د پښتونو قومونو له انارشي ډکه خپلواکي او اړيکې د سکاټلنډي قومونو يا ديوناني رومي جمهوري غوښتونکو قومونو او ولسونو په څيرده، ليکوال پښتانه له دغو اروپايي ولسي قومي جوړښتونو سره په يوه کچه پرتله کړي دي. ده په خپل اثر کې د افغانانو او د ځينو اروپايي قومونو د ميراني، اتلولي او خپلمنځي اړيکې په ډير ښه ډول سره پرتله کړي دي.

افغان شاعرانو او ليکوالانو د افغانانو د ننگليټوب، تورياليتوب، اتلولي ښکلي انځور ونه په خپلو ليکنو، شعرونو او لنډپوکي کښلي دي. دغه ليکنې او اثار ډير زر په افغان ولس کې خپار شوي او په ولس کې له ډير گرانښت سره مخامخ شوي دي، لويديځوال ليکوالو کله چې د انگرېزانو د پوځي ماتې په اړه ليکلې کړي، دوی له همدې زړه کېنوونکي له ميراني او اتلولي ډکو افغاني اثارو څخه پخپلو اثارو کې هم کار اخيستي دي. په همدې پوهنيزو ادبي گڼو چارو کې د افغانانو د شخصيت او کرکټر يو ايډيال انځور نړيوالو ته وړاندې شوي دي. په دغه اثارو کې د پښتون حماسي انځور بيا د دوديزه قومي سيستم پښتونوالي سره يو ځای گډ ښودل کيږي. نړيوال له دې لارې هم د افغانانوله توري، ميراني، اتلولي او ايډيالوجيک فکر سره مخامخ او آشنا شوي دي.

۲. د افغان دولتونو ځواک او سياست

په ۱۷۰۷ کال کې هوتکيانو د ميرويس نيکه په مشري د يوې لويې جرگې څخه ورسته د صفوي دولت د ظلم گورگين په وړاندې پاڅون وکړ او د هوتکيانو دولت رامنځته شو. د همدې دولت پر بنسټ په ۱۷۴۷ کال کې د لوی ټولواک ستر احمد شاه بابا له خوا د محاصر افغانستان بنسټ کېښودل شو. په اتلسمه پيړۍ کې د افغان دوراني امپراتوري د اسلامي نړۍ د يوې ستري امپراتوري نړيوال تاريخ ليکلي دي.

په ۱۹۷۳ کال د پادشاهي پر تاج باندې د يو شمير پرلپسې جگړوسره سره د دوراني امپراتوي د سلسلې ورستي پادشاه دملت بابا اعليحضرت محمد ظاهر شاه پادشاهي ته د پای ټکي کېښودل شو.

له کله نه چې په نولسمه پيړۍ کې د افغاني مدرن دولت بنسټ ايښودل شوي دي، د افغانستان د دولتونو سياسي ځواک پر دوو برخو باندې متمرکز شوي دي، له يوې خوا يو مرکزي باثباته خپلواک دولت، له بلې خوا دولت هڅه کړي خپل ټولنيز سياسي ځواک له پلازمېنه څخه بهر په کليوالي او قبايلي سيمو کې ټينگ کړي. په خواشينې سره د دولت سياسي لاس د پلازمېني څخه ټول افغانستان ته وونه رسيدو. په کابل او څو نور ستر ښارونه کې نسبي دولتي اداري سيستم شتون درلود، نور ۹۰ سلنې افغان ولس په قبايلي کليوالي چاپيريال کې بوخت او خپل ژوند يې پرته له دولتي ځواک شتون يا دوی سوليز ژوند پرته له دولتي قانون څخه کړي دي. دکابل په دولتونو کې د کليوالي افغانستان يا قبايلي ټولني اراده نه په قوانينو کې، نه د حکومتونو د سياست په اجندا کې تمثيله او حکومتونو قبايلي ولس خپل برخليک او الله (ج) ته سپارلي دي.

دکليوالي سيمو خلکو په کابل کې حکومتونو ته د پردېو او د ښمن حکومتونو په سترگه کتلې دي. حکومتونو به له دوی څخه ماليه راټولوله او دوی به يې عسکري ته راغوښتل، بې له دې چې حکومت په بدل کې خلکو ته د ژونداسانتياوي برابرې کړي او نور پرمختيايي پروگرامونه پلي کړي. دولت به د دوی له ملي منافعو څخه دفاع نه شوه کولې او خلک مجبور وو چې پخپله خپلو سيمو کې عمل وکړي.

په ټولو افغانانو کې په خاصه توگه په پښتونو کې د يوواحد افغان ولس يا واحد افغان ملت جوړونې فکر او احساس ډير ژور او جدي دی. ځکه د نړۍ تاريخ او نړيوال سياست پښتانه د افغانستان د دولتي ولس په څير پيژني او د دولت فورم، دولتي ايډيالوجي، ملي يوالي او ملي دولت جوړولو مشروعيت هم دوی ته ور په غاړه کړي دي. بې له شکه له يوې خوا پښتونننې افغانستان يې له ډيرو سختو سياسي جگړيزو حالاتو څخه رايستلې دي، له بلې خوا په خواشينې سره د افغانانو پښتونود ځينو سياسي مشرانو د خپل منځي اختلافاتو، قومي ترېکنيو، لنډفکري، په نړيوال سياست او حکومتوالي کې د لرو تجربو له امله افغانستان اوسنيو حالاتو ته هم ور ټيل وهلې دي.

په ورسټيو څه باندې سلوکالونو کې د لوی افغانستان ټوله خاوره دهیڅ کوم ټولواک له خواد یو واحد ملت او د دولت په ادارې چوکاټ کې اداره شوي نه ده. دبیلګې په توګه د افغانستان پښتونخوا او قبايلي خاوره.

افغاني دولتونو هیڅ دعمل ځواک نه لرولو چې عدالت، امنیت او ټولنیز ژوند خلکو ته په افغاني بڼه تامین کړي، تر څو افغان ولس له دې لارې په خپله ځان ته مالي مرسته وکړي او خلک ځان په دولت کې احساس کړي. افغان ولس د ورسټيو درې لسيزو دولتونو ته د پردېو له خوا جوړ شوي نړیونکي کاغذي ساختمانونو په څیر کتلې دي. له یوې خوا دغو دولتونو خلک خپلو مسوولیتونو ته او دخپلو رواه او نارواه غوښتونو ته اړیستل، له بلې خوادغې دولتونو دافغان ولس هیلوته، مدني رښتو یا حقوقو ته، ټولنیزو تاریخي منل شویو ارزښتونو ته په عمل کې هیڅ پام او درناوي نه دی کړي. له همدې امله د دولت او ملت ترمنځ هیڅ کوم ټولنیز تړون تر نننه رامنځته نشو. د دولت د عمل او کاري ځواک دنه لرولو له وجهې په ټولنه کې وفاداري له دولت سره نه وو. په افغانستان کې د عمل ځواک له سیمه یزو مخورو قومي مشرانو، خانانو، سپین رپرو او دیني علماو سره ده.

په افغاني ټولنه کې د خانانو او قومي مخور مشرانو څخه ورسته دیني علماو او ملایانو خپل ټاکل شوي ځای درلود. دوی دواړو په ټولنه کې په ګډه سره ټولنیز عدالت، امن او نظم ساتلي وو. دیني علماو په کومه قضیه کې چې د اسلام دسپېڅلې دین سریع احکام پلي کیده، هغه یې پلي کول. په قومي جرګو کې به یې د صالح اشخاصو رول لوبه وو. په ځینو مواردو کې به ملایانوپه ټولنه کې دخانان سره سیالي هم کوله.

په افغانستان کې د ملي ایديالوجي، دملي تاریخ فلسفه دپلي کولو هڅه لاد وخته پیل شوي ده. لکه پښتونولي، ټولنیز ملي سیاست، دخپلواکي جشن، لویه جرګه، ملي بیرغ، ملي سندره یاسرود، ملي اټن او ملي افغاني کالي. به له دې چې افغاني ملي تاریخي هویت ته له اسلامي مذهبي اړخه ورته مشروحیت ورکړل شي.

په افغانستان کې خانانو ددولت او سیمه یزو خلکو، قومونوترمنځ د پله ډنډه درلوده. ددولت او ولس اړیکې به له همدې لارې ټینګېدې. دولت به د خلکو په ټولنیزو چارو کې مستقیماً لاسوهنه نشوای کولې او یا مستقیم بدلون یې نه شو راوستلی.

افغان قومي او مذهبي مشرانو په دودیز ډول د یو خاص نظم او سیستم له لارې خپل پیوستون له افغان ولس سره ساتلو، تر هغه چې پر دولت باندې حساب وکړي.

هر څوک چې شتمني لري خان نه بلل کيږي، بلکې خان هغه څوک دی چې د پښتنوپه ټولنه کې عقل، مسوولیت، توره، پښتني په خپل ځان اوفکر کې یوه کړي، خپله شتمني له خوارولس سره شریکه کړي.

خان یا د قوم مشر په یو اځي توګه دخلکو واکمن نه دی، خان د ولس لمنځه لومړنی سړی دی.

د افغانستان توپوګرافیکه غرنی او درو عراضی افغانانو ته د قبیلوي ژوند شرایط هم مساعد کړي دي. یو لامل هم همدا کیدای شي چې ولي افغانان تراوسه په قبیلوي ټولنه کې بنکيل او لا پاتې دي. دوی خپل پیوستون له خپلي سیمې، قوم، قومي مشر، سپین رپري، دیني علما او مذهب سره په ګروپي ډول تړلي دي، تر هغه چې دوی دیو واحد ملت په څیر افغانستان کې ځان را څرګند کړي.

کله چې د افغانانو خپلواکي د بهرنیو یرغلګرو له خوا تر ګواښ لاندې راشي، بیا په افغانانو کې دیو واحد ملت احساسات په بیرني توګه راژوندي کيږي، دوی په ګډه او ورورګلوي کې پرته له قومي، سمي، توکمیزه اوژبنیزه توپيرونوڅخه دخپل ګډ پلارني هیوادافغانستان څخه دفاع اوساتنه کوي.

پښتانه په خپل منځ کې نوره دبیلوالي پولي نه پیژني، نن ټول لروبر افغان ملت را وپښ شوي ځان یو واحد ملت احساسوي او په همدې لاره کې د بري په لور روان دي. افغان قبایل له هغه مهاله چې بشریت فکر کوي دوی په خپله پر خپل ځان حکومت کړي، له همدې امله پښتانه په یو مرکزي مشرتابه باندې لږ عادت لري او دهیواد ملي او قضایي قوانینو دوی ته لږ ارزښت لري، ځکه د دولتونو له خواد دوی لرغوني دودنو او ارزښتونو ته د دولت په قوانینو کې ډیر لږ پام شوي.

دافغانستان قوانین مجبور دي چې د ولس له فکرونو څخه راوځي او له هغه څه نه خبرې وکړي چې هغه قبايلي لوستي ځوان سړي ته د قانون په ویلو سره دا فکر او احساس وشي چې دغه قانون د ده له زړه او د ده د څوزرکلي ستر انساني کولتور پښتونوالي سره تړو لري. قانون باید د ده په ژبه وي، ځکه ژبه د حقوقي معیارونو وړونکي او د قانون د اوامرو د تطبیقولو یوه وسیله په ټولنه کې ګڼل کيږي.

د لومړۍ برخې پای